

τῶν ἀναλογιῶν τοῦ περὶ αὐτοὺς θετικοῦ βίου, καὶ ἰδίως παραδεχόμενοι πάντοτε τὴν ἀνάκτησιν τῆς Ἑλένης, τῆς θυγατρὸς μὲν τοῦ Διός, ἀδελφῆς δὲ τῶν Διοσκούρων, τὴν μικτὴν σύμπραξιν τῶν θεῶν, τῶν ἡρώων καὶ τῶν ἀνθρώπων, τὴν κολοσσιακὴν δύναμιν καὶ τοὺς ἀθλοὺς τῶν κυριωτάτων ἡγεμόνων, τοὺς μακροὺς ὑπερβολικοὺς ἀγῶνας εἰς οὓς καθυπεβλήθησαν οἱ κατακτῆται καὶ τὴν τιμωρῆσασαν τὴν ἀσέβειαν αὐτῶν Νέμεσιν. Ἄν τὸ μέγα κοινὸν ἐθεώρει πάντα ταῦτα ὡς καθαροὺς μύθους, ὡς μηδέποτε ὑπάρξαντα πράγματα, τὰ ἔργα τῶν λυρικῶν καὶ τῶν τραγικῶν ποιητῶν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προξενήσῃ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν συγκίνησιν, τὴν κατάνυξιν τὴν ὁποίαν ἐπροξένουν εἰς αὐτό. Ἄρα τὸ μέγα κοινὸν καὶ αὐτῶν τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἐπίστευεν εἰς τὸ γιγαντῶδες, εἰς τὸ ὑπεράνθρωπον ἐκεῖνο παρελθὸν τοῦ δημηρικοῦ κόσμου· ἄρα ἢ περὶ τοῦ τρωικοῦ πολέμου διήγησις, ὅπως ἐξωγράφησεν αὐτὸν ὁ Ὅμηρος, παρίστησιν εἰς ἡμᾶς τὴν δύναμιν τῆς φαντασίας καὶ τινὰς τῶν ἠθικῶν χαρακτήρων τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, προσέτι δὲ καταδεικνύει τὴν ἐπιρροὴν τῶν περὶ τοῦ γεγονότος ἐκείνου παραδόσεων εἰς ὅλον τὸν ἑλληνικὸν βίον· ὃ ἐστὶ διδάσκει πράγματα βέβαια καὶ διὰ τοῦτο ἀξία τῆς Ἱστορίας. Ἡ δὲ περὶ τοῦ τρωικοῦ πολέμου διήγησις ὅπως ἐφιλοσόφησε περὶ αὐτοῦ ὁ Θουκυδίδης δὲν διδάσκει εἰς ἡμᾶς εἰμὴ τὴν ἀτομικὴν γνώμην τοῦ μεγάλου τούτου ἱστορικοῦ, ἦτις οὔτε παράδοσις εἶναι οὔτε ἱστορία. Ἐνὶ λόγῳ αἱ μυθικαὶ παραδόσεις δὲν ἔχουσιν ὑπόστασιν τινα εἰμὴ ἐνόσφ φέρουσι τὸ μυθικὸν αὐτῶν κόσμημα· καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἐνθυμίζουσι κατὰ τοῦτο τὰς πομφόλυγας τὰς ὁποίας οἱ παῖδες σχηματίζουσι διὰ τοῦ σάπωνος. Ἡ πομφόλυξ δὲν ὑπάρχει εἰμὴ ἐνόσφ φέρει τὸ διαφανὲς αὐτῆς περιβλήμα· τότε ἔχει ποικίλα καὶ ζωηρὰ χρώματα, σχῆμα, σῶμα, κίνησιν· ἅμα ὅμως θελήσητε νὰ γυμνώσητε αὐτὴν τοῦ ἐλαφροτάτου αὐτῆς ἐνδύματος, διὰ νὰ ἴδῃτε τί περιέχεται ἐν αὐτῷ, διαλύονται ἀμέσως καὶ χρώματα καὶ σχῆμα καὶ σῶμα καὶ κίνησις, καὶ δὲν βλέπετε τίποτε ἔμπρὸς σας. Τοιοῦτό τι πάσχουσι καὶ αἱ μυθικαὶ παραδόσεις, ἅμα ἀφαιρέσητε τὸ μυθικὸν αὐτῶν κόσμημα· ἐκλείπει μὲν ὁ μῦθος, δὲν προκύπτει δὲ ἱστορία.

Τρίτη καὶ τελευταία τάξις τῶν ἐρμηνευτῶν εἶναι οἱ ἐρμηνευταὶ οἵτινες οὔτε μεταπλάττουσι τὸ ἀπίθανον τῶν μύθων ἐπὶ τὸ πιθανώτερον οὔτε παραδέχονται ὡς γνησίαν ἱστορίαν τὸ πιθανὸν μέρος τῶν παραδόσεων, ἀλλὰ, θεωροῦντες τὰς παραδόσεις ὡς ἀπλὴν ἀφορμὴν εἰκασιῶν καὶ συμπερασμάτων, δημιουργοῦσιν, ἕκαστος διὰ τῶν εἰκασιῶν αὐτοῦ καὶ συμπερασμάτων, ἰδίαν περὶ τῶν χρόνων ἐκείνων ἱστορίαν. Τὸ ἐρμηνευτικὸν τοῦτο σύστημα ἐπεκράτησε μάλιστα ἐν Γερμανίᾳ· καὶ ἰδοὺ ἐπὶ παραδείγματος πῶς ἐρμηνεύει τὴν περὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν παράδοσιν.

Εἰς παναρχαίους τινὰς χρόνους φυλαὶ συγγενεῖς πρὸς ἀλλήλας, τῶν ὁποίων ἐπιφανεστάτη ἦτο ἡ τῶν καλουμένων Μινυῶν, φαίνεται ὅτι κατέλαβον μέγα μέρος τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ μέχρι τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πύλου. Ἐξαιρέτως δὲ ἤκμασαν οἱ ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας Μινυαί, τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξις καὶ αἱ ναυτικαὶ ἐπιχειρήσεις θεωροῦνται ἀναμφισβήτητοι· διὸ θέλομεν ἄλλοτε λάβει ἀφορμὴν νὰ εἴπωμεν πλείοτερα περὶ αὐτῶν. Ταύτας λοιπὸν τὰς ναυτικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν Μινυῶν εἰκονίζει, κατὰ τὸν σοφὸν γερμανὸν Κ.Ο. Μύλλερρον, ἡ περὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν παράδοσις (1). Αἱ ἀποικίαι τὰς ὁποίας οἱ Μινυαὶ ἴδρυσαν ἢ τὰ μέρη ὅπου περιῆλθον εἰς πο-

(1) Δύο πρὸ πάντων ἦσαν ἐν Ἑλλάδι τὰ κυριώτερα κέντρα τῶν Μινυῶν, ἡ νοτιοανατολικὴ Θεσσαλία καὶ ἡ Βοιωτία, ἡ Ἰωλκὸς καὶ ὁ Ὀρχομενός. Ἀκριβῶς δὲ ὁ ἀργοναυτικὸς μῦθος περιστρέφεται περὶ τὰ δύο ταῦτα κέντρα, καὶ τὸ μὲν πρῶτον μέρος τοῦ μύθου τούτου, τὸ περὶ τοῦ Ἀθάμαντος, Ἴνου, Φοῖβου καὶ Ἑλλης καὶ τοῦ χρυσοῦ δέρατος, ἀναφέρεται εἰς τὸν Ὀρχομενόν, τὸ δὲ δεύτερον, τὸ τῆς στρατείας, εἰς τὴν Ἰωλκόν.

